

În țara lui Caragiale, ziua lui a trecut neobservată. Vremea și... vremurile și-au spus cuvântul.

Dar el a patronat discret, sobru și cu prestanță, alături de personajele sale încremenite în bronzul nemuririi, neliniștitul miez de iarnă al Pieței Universității și Teatrului Național.

Ne e din ce în ce mai apropiat Caragiale. E simpatia pentru un tată care ne-a scos pe toți din încăpătarea sa pălărie. Scamator iscusit! Cum ne-a citit el în suflet ! Cum ne-a scanat el conștiința! Cum ne-a modelat el din lutul inspirației și ne-a însuflețit! Cum ne-a pus el amprenta destinului în palmă! Pe lângă asta, ghicitul în cafea la drum de seară, (pre)viziunile în globul de cristal, datul în bobi, cititul în stele și în cărți sunt jocuri naive pentru copii!

Suta de ani care a trecut peste lumea lui pare praful banal al zilei de ieri așezat discret pe ziua de azi. Un puf! - și inimile bat, patimile se reaprind, intrigile se țin, mahalaua se însuflețește, la Gambinus curge spumă berea, la simigerie în colț se aburesc fierbinți covrigii cu susan, caleștile se pun în mișcare, se anunță vizitele, trenurile pleacă din urbea X, la Peleş se pregătește recepția, se pune de ceai pentru five o'clock, flutură steaguri la prefecturi, la primării și la școli, se pun la cale alegerile, candidații își tot strigă discursurile, mulțimea aclamă, se pregătește „bacalariatul”, iese de sub tipar „Răcnetul Carpaților”, transmit televiziunile poporului, începe carnavalul: trăim furtunos!

Caragiale, tatăl nostru cel de toate zilele, dramaturgul, regizorul, scenograful, maestrul de sunet și lumini, ne-a oferit lumea pe care o umplem astăzi cu existența noastră zgomotoasă. Când mai uităm rolul, ne bâlbâim stupizi sau avem trac, e și sufleurul nostru salvator. Maestrul păpușar. El ne unge mecanismele zimțate, întoarce cheițele și, ca prin minune, Miticii, Brânzoveneștii, Cațavencii, Tipăteștii se bat în „prințipuri”, high-life-ul se populează gălăgios cu Zițe, Vete și Joiți (că doar cochetele de azi sunt strănepoatele celor de odinioară), odraslele lor își fac de cap obraznice prin școli, lanțul slăbiciunilor, înădit la nesfârșit, duce tot la întrebarea „Nu-i așa că Pământul se învâртеște...?” și pedagogul de școală nouă, cu monoclu funerie, între Cănuță și micul Ftiriadi, își aplică metoda „intuikivă” menită să facă din „prostovan” un elev „emininke”.

Și așa, în țara lui Caragiale, cu hodoronc-hodoronc, zdronca-zdronca și clinchet de clopoței, caleașca noului veac ne duce într-o clipă, doar cu „puțintică răbdare”, lucrurile rămân pe veci curat-murdare (trai, neneacă, pe banii babachii!), industria e tot admirabilă și sublimă, dar

lipsește cu desăvârșire, familia e mare, renumerația tot mică, după buget, iar în mult prea lungul secol de carnaval se amestecă într-un qui pro quo fără sfârșit moftangii, venerabili, coate-goale, catindați, mațe-fripte, papugii, prezenți, puicșori și neicșori... Dar fără a mai reuși să-l amețească pe Cetățeanul trezit brusc și definitiv din mahmureala îndelungată!

Parol, cu tot respectul, Maestre, dar chiar nu vă miroase... a trădare (de... trei ori

trădare)? Adevărul gol-goluț este că unul dintre personaje, după o sută și ceva de ani, nu mai vrea în ruptul capului să joace rolul așa cum i l-ați scris! Face pe nebunul! C-o fi, c-o păți, că... de ce să se mai lase fraierit, smucit, amețit, aburit și turmentat, dat afară pe ușă, ca să intre pe fereastră, doar să întrebe stupid „Eu cu cine votez?”, de parcă el n-ar ști cu cine?! Că... el nu merită nici măcar un nume? Că... nu mai merge așa, să se revizuiască, dar să nu se schimbe nimic! Și, să iertați că vă spun, dar... și-a dat demisia. Cred că a mâncat din pomul ăla... interzis!

Ce faceți, îl chemați pe Pristanda sau... rescrieți comedia?

Text: Prof. Ioana Luminița Ungureanu